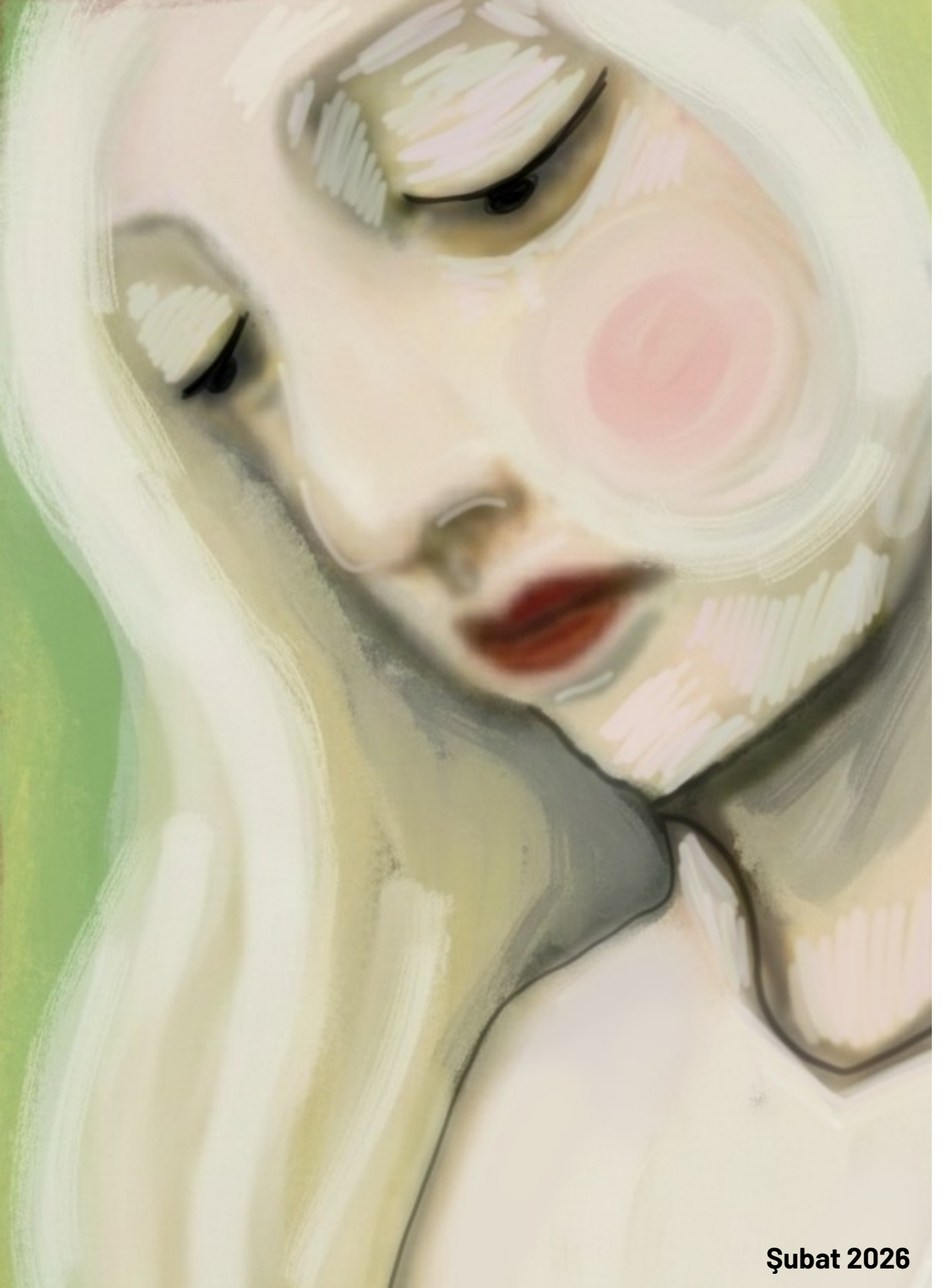

KARMA

Şubat 2026

EDITÖRDEN

Rumeyza Sözer

Şubat, takvimde kısa; duygularda uzun bir ay. Aşkın ve sevginin adı anılırken, hayatın kırılğanlığı da aynı anda hatırlatır kendini. Bu sayıda Dergi Karma, kalbin iki yüzüne bakıyor: tutkuya ve dayanıklılığa.

Aşkın tarihine dönüyor, çağlar boyunca değişen biçimlerini, söylenemeyeni nasıl dile getirdiğini izliyoruz. Sevginin yalnızca romantik bir hâl olmadığını; dostlukta, bakımda, sabırda nasıl çoğaldığını hatırlıyoruz. Şiirler, kelimelerin yetmediği yerde konuşuyor; kimi zaman eksilerek, kimi zaman susarak.

4 Şubat Dünya Kanseri Günü vesilesiyle, yaşamın kıymetini yeniden düşünmeye çağırıyoruz. Bu dosya, korkudan değil farkındalıktan besleniyor; dayanışmanın, umudun ve şefkatin sesini yükseltiyor.

Minimalizm ise bu sayıda bir estetik tercih olmanın ötesine geçiyor: Azaltarak derinleşmenin, gürültüyü kısarak özü duymanın imkânını araştırıyoruz. Daha azla daha anlamlı bir hayat mümkün mü, sorusunu birlikte tartıyoruz.

Şubat sayımız; aşkı romantize etmeden, acıyı sansürlemeden, hayatı olduğu gibi kucaklamayı öneriyor. Okurken durup nefes almanızı, kendinize ve başkalarına biraz daha nazik olmanızı diliyoruz.

İyi okumalar.

İçindekiler

- 05. Yalnızlık Savunma Mekanizması Mı?
- 06. Sinemada Yarım Kalan Aşklar
- 08. Aşkın Tarihî
- 09. Minimalizm Estetik Mi Kaçış Mı?
- 10. Altın Maskenin Altındaki Gerçek "The Kiss" Üzerine Bir Analiz
- 12. Aşkın Abartıldığı Ay
- 13. Mevsimsel Depresyon
- 14. Rüzgarda Süzülen Kalp
- 15. Kutsal Kabul Edilenler
- 17. İç Kadraj
- 18. 4 Şubat Dünya Kanser Günü
- 19. Vintange ve Nostalji
- 20. Alice Mann "Drummies" Genç Kadınlık
- 21. Yalnızlığın Romantize Edilmesi
- 22. Nilgün Marmara
- 23. Lost ile Film Analizi
- 24. Ayraçlar
- 25. Kaynakça

Künye

Editör/ Genel Yayın Yönetmeni

Rumeysa Sözer

Kapak Tasarımı

Pınar Tokpınar

Yazarlar

Defne Ufuklar

İklim Taşkeser

Sena

Lost

Calypso

Ceylin Gümüşçü

Meryem Erkaya

Ekim Yücesoy

Pınar Tokpınar

Phoberd

Eslem Kutlu

Sude

Evin Aktaş

Çizerler

Alya

Arda Dalkıran

Grafik Tasarımcılar

Ada Kalkandelen

Dicle Ç.

Ceylin Gümüşçü

YALNIZLIK

Savunma Mekanizması Mı ?

Hayal kırıklıkları, güvensizlikler, reddedilme korkusu ve anlaşılma duygusu kişiyi zamanla geri çekilmeye iter. Bu yüzden yalnızlık bazen ceza gibi değil de bir ödül veya bir kurtuluş gibi gelir. İnsanlar başkalarının onları yargılamasından korkarlar ve kendimi korumalıyım düşüncesi ile yalnız olmayı tercih ederler ve belki de bu sayede kendilerini olası felaketlerden kurtarabilirler. İnsan bir süre yalnız kalırsa daha fazla iyi düşünebilir, daha huzurlu hissedebilir ve rahatlayabilir; fakat uzun süren yalnızlık duygusal boşluğa, zamanla daha kötü hissetmeye sebep olabilir. Bu durumda yalnızlık savunma olmaktan çıkar ve kişiyi hayattan uzaklaştıran bir duvara dönüşür.

Sonuç olarak yalnızlık kişinin kendi seçimi ise bir savunma mekanizması olabilir. İnsanlar bazen daha iyi hissetmek için yalnızlığı tercih ederler, sessizleşirler ve kendilerine sığınır. Bu davranışlar zayıflık değildir, iyileşme çabasıdır; iyi hissetmek için yapılan mola gibidir. Sadece uzun süren yalnızlık mola olmaktan çıkar, insanın kendinden bile uzaklaşmasına sebep olur.

Yalnızlık genelde bir eksiklik gibi görünür, çoğunlukla istenmeyen bir durumdur; ama bazen insanlar bilerek yalnız olmayı seçer. Nedense herkesin gittiği yere ya da çok mutlu olabileceği yere gitmek istemezler. Çok sevilen bir kişinin ona yaklaşması o kadar da sevindirmez onları.

Oysa insan ilişkileri insan ruhu için oldukça besleyicidir. Peki o zaman insanlar neden “yalnız” olmayı seçer?

Yazar: Meryem Erkaya

SINEMADA

Yarım Kalan Aşklar

Sinema, belki de sanatın insana en çok dokunan kolu. Hem işitsel hem görsel olarak dürtüyor içini insanın. Belki de bu yüzden; sinemadaki yarım kalan aşklar kitaplardan daha çok aklımızda kalır. Evet, bugün geçmişten günümüze bir yarım kalmış aşıklar gösterimimiz var. Hazırsanız bol kalp kırıklı gösterimimizi Dergi Karma sunar.

Yarım kalan aşk denilince elbette aklımıza Ryan Gosling geliyor. Blue Valentine filminde Dean&Cindy çifti mi dersiniz yoksa tahminimce hepimizi o son bakışla ağlatan Sebastian&Mia çifti mi dersiniz, bilemem. Bu iki yarım kalan çifti birbirinden ayıramıyorum ben dürüst olmak gerekirse.

Sebastian ve Mia'yı ele alırsak yarım kalma sebepleri aslında kendilerini tamamlamak. İstedikleri yollara ayrı ayrı savrulmak zorunda kalıyorlar. Bu çift aslında bize birbirlerine ne kadar uyumlu olsalar da ne kadar birbirlerini sevseler de aynı yolda yürümenin mümkün olmadığını gösteriyor bizlere. Yarım kaldıklarını sadece severek ayrıldıkları için hissetmiyoruz. O son bakışın bizi esir aldığı sahnede "Ya böyle olsaydı?" sorusuna yanıt çekilen ve Mia&Sebastian çiftinin başka evrenlerde hala beraber olduğu sahnelerin gösterilmesi içimizde onların tamamlanmasını engelliyor.

Dean ve Cindy de ise durum farklı. Onların yarım kalmışlıkları farklı bir perspektifte. Hatta bazı izleyenlere göre yarım kalmış değil bir bitmiş bir aşk. Bence fazlasıyla yarım. Cindy ve Dean, birbirlerinin yaralarını kapatarak başlıyor bu aşka. Ellerinde ne varsa koyuyorlar bu ilişkiye ama yetmiyor. Yıllar, şartlar, konuşulanlar ve susulanlar bu aşkı ipe götürüyor. Sonra yine birbirlerinden uzaklara savrulan iki yabancı aşık görüyoruz. Cindy için bitmiş olsa bile Dean çabalamaya hala istekli. Sevginin insanı yıpratıp yorması onun bittiği anlamına değil, daha çok yarım kaldığına işarettir. Hala aklının bir köşesinde "Acaba..." dolanıyorsa yarımındır.

Ryan Gosling durağından ayrılıp İtalya'nın sıcak bahar günlerine gidiyoruz. Tatlı bir atmosfere sahip ama yürek burkan bir yarım kalmışlık; Elio&Oliver. La la land veya Blue Valentine gibi değil onların hikayesi. Belki de tamamlanmayacakları önceden tahmin edilebilir. Hatta biteceklerini bile bile oynanan bir kumar aşk onlar için. Onların da sevgileri, toplumsal normları, mesafeleri, yaş farklarını, yaşam tarzlarını aşamıyor. Şöminenin başında elinde telefonla yarım kalan Elio'ya eşlik ediyoruz. Elio'nun gözlerinden yaşlar aktıkça bizim de gözlerimiz uzaklara dalıp gidiyor.

*Somewhere in
Northern Italy, 1983*

Peki, Türk sinemasında hiç mi yarım kalmış birileri yok? Coğrafya değişse de kader değişmiyor maalesef. En büyük yarım kalmışlık hikayesi bizim içimizde doğrusunu söylemek gerekirse. Selvi Boylum Al Yazmalım'dan İlyas & Asya belki de filmlerden daha da içimizdendir. Hepimiz izlerken Asya'nın doğru kararı verdiğini düşünsek de İlyas ile olmasını da içten içe isteriz. İçten içe sevgi, emektir diyip rasyonel olamayız. Asya; Cemşit ile mutlu bir eş, iyi bir baba figürüne sahip olabilir ama İlyas'ın yarım kalan aşkını da içinden atamaz.

Her mutlu çiftin mutluluğu biraz benzerdir. Yarım kalmışlar ise farklı farklı parçalardan oluşur. Yarımda kalsalar, yaralı da olsalar en çok devam etmek zorunda olmak onları yormuştur şüphesiz. Mia'nın başarılı kariyerinin ardında kaç gece vardır ağlayarak uyuyakaldığı? Oliver evleneceğini Elio'ya söylemek için kim bilir kaç saat bakışmıştır elindeki telefonla? İlyas geçen vakitlerin arkasından neler geçirmiştir içinden? Yanıtlanamayan sorular hep elde kalır böyle zamanlarda. Zaten yanıtlanırsa da iş işten geçmiştir.

Defne Ufuklar

Aşkın Tarihi

İnsanlık tarihi boyunca her şey değişmiş. Tanrılar, şehirler, diller, sınırlar. Ama bir şey var ki hiç kaybolmamış. İnsanların birini sevmeye ihtiyacı. Aşk, belki de insanın kendine “Ben yalnız değilim” deme biçimi. O yüzden tarih kitaplarını değil, mitleri, kutsal metinleri ve şiirleri karıştırdığında karşına hep aşk çıkıyor. Her zaman güçlü olan aşk.

En eski uygarlıklarda aşk, basit bir duygu olarak görülmezdi. Antik Yunan'da aşkın tek bir adı yoktu. Çünkü tek bir biçimi yoktu. Eros tutkuydu. Arzu ve bedenle ilgiliydi. Philia dostluktu. Yoldaşlıktı. Agape ise karşılıksız, neredeyse ilahi bir sevgiydi. Platon'a göre insan aşık olduğunda, aslında kendinde eksik olanı arıyordu. Yani aşk biraz da “tam olma” arzusuydu. Evet, eşcinsel aşk da bu dünyanın içindeydi. Antik Yunan'da kadın şair Sappho, kadınlara duyduğu aşkı öyle yalın ve cesur bir dille yazdı ki bugün bile okuyanı etkiler. Erkekler arasındaki aşk ise sadece gizli bir arzu değildi. Kimi zaman kahramanlıkla, sadakatle ve eğitimle ilişkilendirilen bir bağdı. Aşk, cinsiyetten önce insandı.

Mitolojiye girdiğimizde işler daha da ilginçleşiyor. Eros ve Psyche'nin hikayesinde aşk, güvenle sınanıyor. Sevdikğini görememek. Ama ona inanmak zorunda olmak. Tanıdık geliyor mu? Hero ile Leandros'ta aşk, denizi aşacak kadar güçlü ama bir fırtınayla yıkılacak kadar kırılgandır. Mezopotamya'da Gılgamış Destanı, romantik olmayan ama çok derin bir sevgi anlatıyor mesela. Dostluk. Enkidu'nun ölümüyle Gılgamış'ın değişmesi, sevginin insanı dönüştürme gücünü gösteriyor.

Doğu'ya döndüğümüzde aşk, yavaş yavaş dünyevi sınırlarını aşıyor. Leyla ile Mecnun, sevginin insanı akıldan koparıp ilahi bir arayışa sürükleyebileceğini anlatıyor aslında. Aslı ile Kerem'de aşk, sabırla, engellerle ve imkansızlıkla sınanıyor. Bu hikayelerde aşk mutlu son vaat etmez ama anlam vaat eder. Dini metinlere baktığında da aşk hep merkezde duruyor. Adem ve Havva, insanın yalnızlıkla baş edemeyişinin hikayesidir. Yaratılış anlatısında aşk, insanın kendini başkasında tanıma ihtiyacından doğar. Kur'an'da ve diğer İslami metinlerde Yusuf ile Züleyha, aşkın ahlakla, sabırla ve içsel mücadeleyle sındığı bir anlatıdır. Bu hikaye, arzusunun kontrol altına alınabileceğini ama yok edilemeyeceğini söyler bize.

İncil ve Tevrat'ta yer alan Neşideler Neşidesi (Song of Songs) ise belki de en şaşırtıcı metindir. Çünkü kutsal bir kitapta, açık açık özleminden, bedenden, sevgilinin teninden söz ediyor. Yüzyıllar boyunca “Tanrı ile insan arasındaki aşk” diye yorumlanmaya çalışılmıştır ama metnin dili çok insani, çok sıcak ve çok cesurdur. Sanki biri kalbini susturamamış. Kutsal bir sayfaya dökmüş. Tasavvufta ise aşk, Tanrı'ya giden bir yoldur.

Mevlânâ'nın, Yunus Emre'nin dizelerinde sevgili bazen Tanrı'dır. Bazen ise insan. Ama dil hep aynıdır. Çünkü insan, en derin bağlılığını aşk diliyle anlatıyor. Burada aşk, cinsiyetten, bedenden, hatta dünyadan bile özgürleşiyor.

Modern çağda bilim aşkı çözmeye çalıştı. Hormonlar, bağlanma stilleri, beyin kimyası. Ama ne kadar incelense de aşk tam olarak açıklanamadı. Çünkü aşk sadece biyolojik değil. Binlerce yıllık hikayelerle, yasaklarla ve şiirlerle örülmüş bir deneyim. Kahvemiz bitmek üzere.. Ama fark ettiğin bir şey var, değil mi?

Aşk, bazen günah ilan edilmiş, bazen kutsanmış, bazen ise saklanmış. Heteroseksüel ya da eşcinsel, dünyevi ya da ilahi. Ama hiç yok sayılmamış, görüyor musun? Çünkü aşk, insanın kendini anlatma biçimi. Belki de bu yüzden, insanlık tarihi boyunca en çok anlatılan şey aşk oldu.

MINİMALİZM

Estetik Mi Kaçış Mı ?

Minimalizm; 1960'lı yılların sonuna doğru sanatçıların kendilerini sadece renk ve şekillerle ifade ettikleri; spontane ve doğaçlama yapılan "soyut dışavurumculuğa" tepki olarak Amerika'da doğan bir sanat akımıdır. Sanattaki karmaşadan arınıp gereksiz detaylardan kaçınarak, anlatılmak isteneni sade ve yormayan bir biçimde sunmayı amaçlar.

Sanattan sıyrılıp gündelik yaşantımızdaki masalarda ve kaydığımız ekranlarda yer edinmeye başladığında ise konu, sadece sadelik ve özün vurgulanmasıyla kalmayıp bir "trend" haline dönüştü. Binlerce kombinle fotoğraf ve videolar çekilmemiş gibi, herkes aniden "kapsül dolap" fikrine büründü. Ardından, bunun dijital versiyonu diyebileceğimiz "dijital minimalizm" videoları geldi; ana ekrandaki gereksiz uygulamalar silindi, bildirimler sessize alındı ve bu süreç yine sosyal medyada paylaşıldı. Tüketim çılgınlığına karşı bir başkaldırı olarak influencer'lar arasında popülerleşen "No-buy" veya "Low-buy" (satın almama) akımları da bu süreci takip etti. Sayılabilecek daha nice karar ve vaat, minimalizmi bir yaşam biçimi olmaktan çıkarıp ekranlara birer reklam ürünü olarak sundu.

Asıl amaç; hayatın yoğunluğu ve karmaşasından sıyrılıp azla yaşamayı öğrenmek ve bu vaktin katkısını kendimize harcamakken; modern çağda minimalizm, bizi bir yol ayrımına getirdi: Minimalizm sadece bir estetik mi, yoksa kaostan bir kaçış mı?

Bugün ekranlarda gördüğümüz bembeyaz duvarlar, boş masalar ve kusursuzca düzenlenmiş keten gömlekler; minimalizmi bir yaşam felsefesinden ziyade "görsel bir performans" haline getirdi. Eğer minimalizm sadece fotoğraflarda güzel duran bir sadelikten ibaretse, bu durum kaçmaya çalıştığımız tüketim kültürünün yeni bir ambalajı olmaktan öteye gidemez. Bir şeyi "daha az" alırken bile onun en estetiğini, en pahalısını ve en "minimalist görünenini" seçmek, özündeki sadelik fikrine vurulan bir darbedir. Bu haliyle minimalizm, ruhu boşaltılmış bir estetik trende dönüşür.

Ancak madalyonun diğer yüzünde minimalizm; modern insanın maruz kaldığı bilgi ve eşya bombardımanına karşı geliştirdiği bir savunma mekanizması, bir kaçıştır. Bu kaçış; korkakça bir uzaklaşma değil, aksine gürültünün içinden kendi sesini duyabilmek için yapılan bilinçli bir geri çekilmedir. Zihnimizdeki sekmeleri kapatmak, bildirimlerin esaretinden kurtulmak ve sadece gerçekten değer verdiklerimize yer açmak; bizi tüketen bu hızlı dünyadan bir özgürleşme çabasıdır.

Sonuç olarak minimalizm; sadece kare bir kadrain içine sığdırılan bej tonlarından ibaret kaldığında içi boş bir vitrin süsüdür. Fakat ne zaman ki bu sadelik bize düşünmek için alan, yaratmak için zaman ve nefes almak için huzur verir; işte o zaman bir pazarlama ürünü olmaktan çıkıp gerçek bir varoluş biçimine dönüşür. Belki de asıl soru ne kadar az eşyamız olduğu değil, sahip olduğumuz o "az" şeyin bizi ne kadar özgür kıldığıdır.

ALTIN MASKENİN ALTINDAKİ GERÇEK

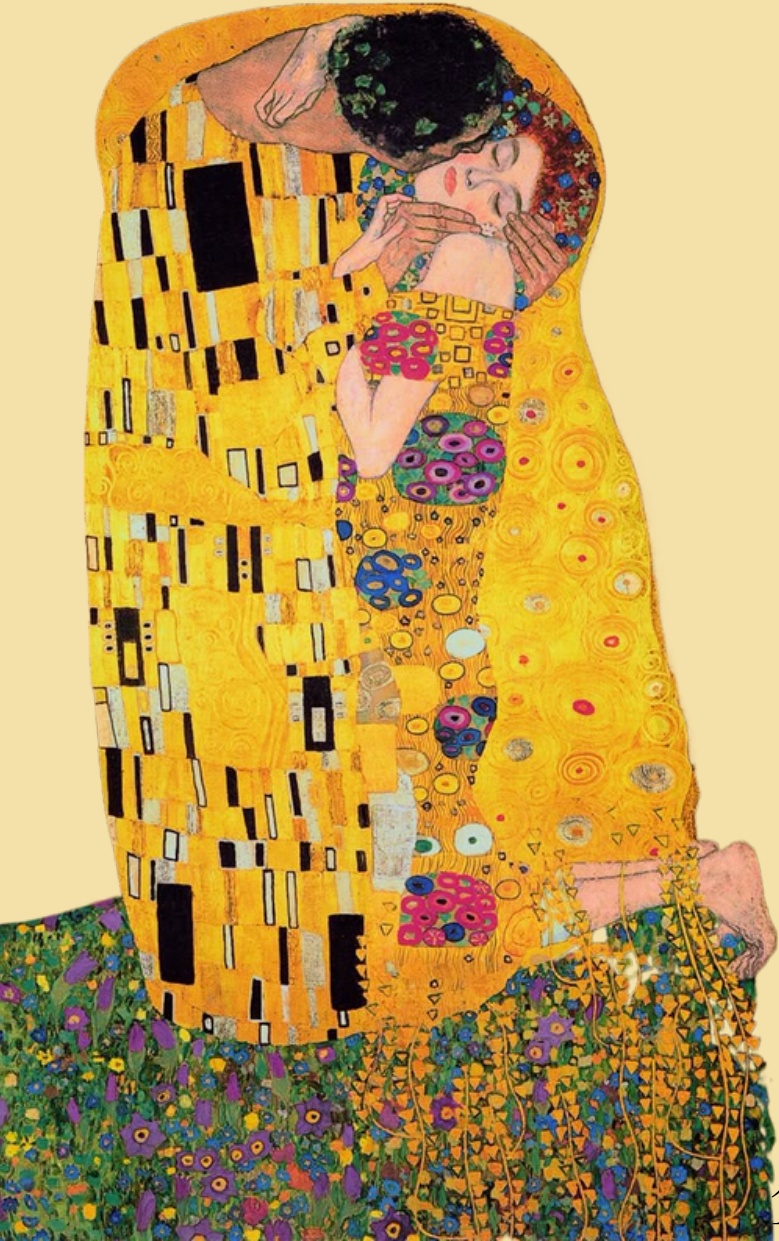
"The Kiss" ÜZERİNE BİR ANALİZ

Çoğu kişi Gustav Klimt'i tanımasa bile "The Kiss" (Öpücük) tablosunu bilir. Ancak bu tabloyu popüler kültürde, tıpkı ana akım medyanın Van Gogh'a yaptığı gibi, yüzeyselleştirilmiş ve "yutulmuş" bir şekilde görüyoruz. Medya araçları bu eserlerin her birini birer maddeye ve tüketilmeye hazır bir biçime dönüştürdü. Oysa bu eserlerin ardında bambaşka bir gerçeklik yatıyor. Medya, bu tabloyu yüzeysel bir yaklaşımla sadece "aşk" olarak tanımlasa da eser aslında bir itibar arayışının ve bağımsız bir moda tasarımcısı olan Emilie Flöge'nin —feminist perspektiften bakıldığında— itaat edişinin öyküsü olabilir.

Bu eser, aslında bir itibar ihtiyacından doğdu. Klimt, kamusal alanlarda çalıştığı dönemde Viyana Üniversitesi'nin tavanı için hazırladığı üç büyük eserde (Felsefe, Tıp ve Hukuk); hayatın karanlığını, hastalığı ve ölümü resmetmişti. Viyana'nın muhafazakâr kesimi onu "pornografi" ve "çirkinlik" ile suçladı. Bunun sonucunda Klimt, kamusal alandaki işlerini bıraktı. "Öpücük" eseri ise bu süreçte onun için adeta bir "estetik kalkan" görevi gördü.

Eseri incelemeye dönersek, ilk bakışta bir kadın ve bir erkeğin aşkını görürüz. Elbette bu, yüzeysel bir bakış açısidir. Daha dikkatli baktığımızda; cinsiyet rolleri, altının bedeni kapatışı —ki bu bir yandan radikal gerçeklerin yok oluşudur—, itaat eden bir kadın ve aşkın kutsallığı temalarıyla karşılaşırız.

Bu derin bağlamda incelediğimizde, eserin Bizans ikonografisiyle benzer yönleri olduğunu fark ederiz. Bizans ikonografisi; kısaca kutsallığı hedef alan, basit insani figürlerin yer aldığı, dünyevi hazların yok oluşunu simgeleyen ve figürlerin başında "hale" (ışık halkası) bulunan bir tarzdır. Klimt'in altın kullanması da bir tesadüf değildir; babasının bir kuyumcu olduğunu unutmamak gerekir. Sanatçının Bizans ikonografisi tarzıyla oynayarak ve onu kendi estetik hazlarına uyarlayarak ortaya çıkardığı bu eser, bir "aşk kutsallığına" dönüşmüştür. Fakat bu aşk kutsallığında model olarak seçtiği kadın kimdi ve Klimt neden onu seçmişti?

Klimt'in kadınlara genellikle birer "obje" olarak baktığını biliyoruz. Fakat bu yargıyı onda kıran tek bir kadın vardı: Emilie Flöge. Emilie, önemli bir moda tasarımcısıydı ve "Schwester Flöge" adında bir moda evi vardı. O dönemde kadınlara dayatılan korselere inat, "reform elbiseleri" tasarlıyor; kadınların daha rahat giyinmesine ön ayak oluyordu. Aynı zamanda başarılı bir iş kadını ve son derece bağımsız bir figürdü.

Kendi görüşümce Klimt, kendisinde var edemediği o bağımsızlığın bir kadında var olmasına katlanamamaktan ziyade, ancak onunla olursa var olabileceğine inanıyordu. Fakat Emilie bu konuda mesafeli kaldı ve ilişkilerini arkadaşlık düzeyinde ilerletti. Klimt içinse Emilie sadece bir arkadaş değil; hem bir dost, hem bir danışman hem de bir sığınaktı. Emilie'nin tasarladığı bu özgür kıyafetler Klimt'in ilgisini çekiyor, onları kendi eserlerine yansıtıyordu.

"The Kiss" eserindeki kadına —ki onun Emilie Flöge olma ihtimali çok yüksektir— dönecek olursak, aradaki trajik farkı daha iyi anlarız. Eserdeki kadında, sevdiği erkeğe karşı bir teslimiyet ve itaat görürüz. Bence aslında her iki figür de bir teslimiyet sergiliyor; ancak bu teslimiyeti biri pasif, diğeri ise aktif bir biçimde gösteriyor. Kadın figürün tarafında yer alan semboller çiçekler iken; erkeğin tarafındakiler daha rasyonel ve geometriktir. Aslında burada Klimt'in bir fantezisini ortaya koyduğunu düşünüyorum: Bağımsız bir kadını "evcilleştirme" fantezisi.

Feminist perspektifi bir kenara bırakıp sadece aşk üzerinden ilerlersek; eser, kapalı bir erotizmi ve bu erotizmin altında yatan kutsallığı gösterir. Bu kutsallık, altınla kaplanarak bir "tekinsizlik" yaratılmıştır. Arka planın yokluğu ve figürlerin bastığı yerin sadece yeşil bitkilerden oluşması, Bizans ikonografisine uygun bir biçimdir. Burada kutsallığı ön plana çıkarıp iki figürü birleştirerek aşkı temele oturtur. Öte yandan, bana sanki iki figür bir uçurumun kenarındaymış gibi geliyor. Belki de aşkın nasıl bir tekinsizlik yarattığını göstermek amacıyla böyle çizilmiştir. Fark etmemiz gereken bir detay daha var: İki figürün başında da taç biçiminde çiçekler ve yapraklar yer alıyor. Kadındaki çiçekler onu daha kutsal bir figür olarak öne çıkarırken; erkek figürdeki yapraklar ve yüzünün görünmemesi, odağı kadına ve erkeğin ona olan sevgisine yönlendiriyor.

Bu tablonun sayısız illüstrasyonu yapıldı ve tablo pek çok tüketim nesnesine dönüştürüldü. Açıkçası eserin görsel olarak çok güzel olduğunu düşünsem de insanların ona çok yüzeysel ve sadece "satın alma güdüsü" ile yaklaştığını görüyorum. Bu durumda maalesef bir tablo daha metalaşmaya kurban gitti.

Eğer bu tabloyu ve altındaki o tekinsiz ruhu beğendiyseniz; Klimt'ten esinlenerek yapılmış olan Egon Schiele'nin "Kardinal ve Rahibe" (1912) eserine de bakabilirsiniz. "The Kiss"e göre çok daha karanlık kalan bu eser, Schiele'nin kendine has karamsar ve tekinsiz erotizmine sahiptir. Unutmayalım ki Schiele de bir dönem Klimt ile birlikte çalışmıştır.

Çizim: Alya

Sena

Aşkın abartıldığı Ay

Özellikle şubat ayında inkar edilemeyecek bir gerçek, herkesin sevgilisi olduğudur. Liseli gençlerden iş sahibi insanlara kadar herkes hayatında özel biri olduğunu söyler. Sevgililer Günü ise herkesin hayatında ki özel kişilerle kutlama yapmasıdır. Hediyeler alınır, gezilir, güzel sözler söylenir... Halbuki tüm bu güzelliğin altında tek amacı kâr olan kapitalizm vardır.

Sevgililer Günü Roma'da bir pagan festivaliyken diğer her özel güne olduğu gibi kâr amacı ile değiştirilen bir gündür. Bu günde eskiden bereket ve bolluk kutlanırken şimdi mağazalara koşulur, stoklar tükenmeden hediyeler alınmaya çalışır.

Hatta fark ettiyseniz her yıl bir trend hediye olur, herkes o hediye alır. Hediyeye sahip olamayanlar ise çıldırır. "Herkes A markasının yüzüğünü almış, senin aldığına bak!" diye şikayet ederler insanlar. Halbuki ne A markasının ne de 14 Şubat gününde alınan bir yüzüğün hiçbir önemi yoktur ancak insanlar birbirlerine hep uyum sağlamak isterler.

Herkesin kendi ilişkilerine özel günleri, trend olduğu için değil de samimi bulduğu için aldığı hediyeler olsa bir ilişki içerisinde olmak çok daha güzel olmaz mıydı sizce? O zaman ilişkiler sadece topluma göstermek için değil birbirinize olan sevgiyi tadabilmek için olurdu. İnsanlar dışarıdan nasıl göründüklerine değil de ne hissettiklerine odaklansalar sevgi hak edilen, uğruna çabalanan bir şey olurdu.

Ancak son zamanlarda sevgi değersiz bir şey hâline geldi. Kimse uzun süreli, sağlıklı ilişkileri istemiyor. Stres ve endişelerini unutabilecekleri anlar istiyorlar sadece. Artık kimse gerçekten sevdikleri için değil, herkes gibi olduklarını kanıtlayabilmek için sevgili yapıyor. Herkes gibi olmanın bir kurtuluş değil, başka bir tuzak olduğunu anlamıyorlar ve sevgi anlamsız, boş, abartılmış bir şeye dönüşüyor.

Calypso

MEVSİMSEL Depresyon

Farkında mısınız, kış olunca bir keder, bıkkınlık, yorgunluk, halsizlik ve ömürlük uyuma isteği; yaz ise tam vakti eğlenmenin, koşuşturmanın, 24 saat sırtımanın.

Peki, kışın bizi üzen sebep ne? Kalbimizde umulmadık kırıklık bırakan neden ne?

Sebebi kış hüznü. İngilizce ismi ile "Winter Blues". 1980'e kadar psikolojik bir hâl olarak sayılmayan kış hüznü -adı üstünde olduğu gibi- aslında halk arasında kış hüznü olarak adlandırılmıştır. Bir depresyon türüdür ve uzmanlar tarafından "Mevsimsel Duygu Durum Bozukluğu" (MDB), İngilizce ismi ile "Seasonal Affective Disorder" (SAD) olarak isimlendirilmiştir. Genel sebebi ise uzmanlar tarafından günlerin kısılması ve güneş ışığına maruz kalmanın azalmasıdır. Bu sebeple Norveç ve Finlandiya gibi kuzeyde bulunan, gün ışığının az olduğu bölgelerde SAD oranı daha yüksek bir grafik çizer.

Belirtileri ise basit görünen fakat yaşaması zor şeylerdir: yorgunluk, uyku isteği, huzursuzluk, karamsarlık ve aklınıza gelecek kötü hissettiren her şey.

Gün ışığının azalmasıyla beyinde bulunan serotonin (mutluluk hormonu) azalıyor, melatonin artıyor. Bu düzenin işleyişine ise sirkadiyen ritim deniyor (insan uykusunu ve diğer vücut fonksiyonlarını kontrol eden 24 saatlik ritim) ve ruh hâli bozukluğu aynı zamanda ritim bozukluğuna sebep oluyor. ABD Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsüne göre SAD, 18-30 yaş aralığında daha sık görülüyor ve yaş ilerledikçe oluşturduğu etkiyi kaybediyor.

Peki kurtulmanın çözümü var mı?

Elbette. Eğer en basitinden ilerlemek istiyorsak yapay bir ışık alabiliriz; melatonin seviyesini düzene sokmaya yardımcı olur. Sosyal aktiviteler, aile ile harcanan vakitler ise yardımcı olacaktır. Ama iş ciddiye bindi diyorsanız, psikoterapiye gidip olumsuz davranış ve duygular için yardımcı olmasını danışın.

Yılın her günü karamsar olan benden selamlar:))

Rüzgarda Süzülen Kalp

Hiçbir zaman bu kadar zor olmamıştı,
Geçmişin sayfalarını açmak.
Hiçbir zaman bu kadar kolay olmamıştı
Susmak.

Adın yazan ellerimi saklıyorum kendimden
Ve beraber söz verdiğimiz hayallerden.
Kendi iyiliğim için yapıyorum hepsini,
Mecbur kalıyorum ağlamaya her gün.

"Her zaman olacaktır gözyaşı" dedin.
"Ben sileceğim hepsini"
Yoktu ki hiç o zaman derdim.
Şimdi derdim var, nerdesin?

Yokluğun, konuştuğum her kişiden sonra
Tekrar gözümde büyüyor.
Sensiz yaşamaya çalışmak
Beni her saniye daha çok kırıyor.

Yalnızlık aynama yansıyor,
Dışarı çıkamaz oluyorum.
Suskun bedenime bağırıyorum,
"Nerede yetersizsin, neden gitti?"

Sokaktan yukarı çıkan balona bak,
Gökyüzüne yükseliyor birinin kaçırıldığı kalp.
Rüzgarla savruluyor uzaklaşıyor sevdiğinden,
Yalnız bırakıyor ardında bir kalbi.

Kapanıyorum kendime, yine
Arıyorum sorunu kendimde.
Ellerimde yazan adını kapatıyorum güllerle,
Yorulmuş kendimi güzelleştiriyorum
kendimce.

Phoberd

Kutsal Kabul Edilenler

Bu dünyada görülmesi ve tanınması gereken bir çok yer ve mekan bulunmaktadır. Bunlardan bazıları ise kutsal olarak kabul edilen yerlerdir. Bugün sizlere çoğu kişinin bilmediği ve bilinmeye değer yerleri sizlere tanıtacağım.

Vezüv Yanardağı

İtalya'da bulunan bu yanardağı MS 79 yılında patlayarak Pompei şehrini kül ve lav içerisinde bırakmıştır. Bu patlamanın ardından ise Pompeii Efsanesi ortaya çıkmıştır. Efsane ise şöyle anlatılmaktadır. “İmparatorluğun başında Kral Caligula vardı ve kral kendi kız kardeşine aşıktı. Bu o dönemdeki bazı inanışlara göre çok büyük bir hataydı buna rağmen halk da kralı taklit etmekteydi. Bu şehirde fuhuş ve kölelik olabileceği en yoğun şekildeydi. Köleleri kendi aralarında dövüştürür ve insanlık dışı muamelelere maruz bırakırlardı.

Bir gün sallantılara uyandılar fakat önemsemediler. Hava oldukça boğucuydu ve kül yağmuru yağmaya başlamıştı. Deniz kabardı ve gökten iri kum taneleri yağmaya başlamıştı. İnsanlar taşların kafalarına vurması sonucunda bayılıyorlardı. On altı bin kişi taş olmuştu ve bütün Pompei lavlar içinde kalmıştı. Birkaç saat içerisinde zevk ve haz cenneti Pompei on altı bin kişilik kocaman bir mezarlığa dönüşmüştü.” Araştırmalara göre kentin üzerinde biriken kül tabakası kentin kadar iyi korumuş ki, arkeologlar kazılarında olayın olduğu gün pişirilen bir ekmeği bile bulmuşlardır. Günümüzde kesin ve resmi olarak kutsal bir yer olarak görülmesine de Antik çağda kutsal sayılan bir yerdir

Meoto Iwa

Japonya’da Ise Şehri’ne bağlı küçük bir kasaba olan Futami yakınlarında, okyanusun içinde yer alan iki kutsal kayadır. Bu iki kayadan büyük olan kocayı, küçük olan ise karıyı temsil etmektedir. Her iki kaya, shimenawa adı verilen kutsal bir halatla birbirine bağlanmıştır; bu halat alem ile dünyevi alem arasındaki sınırı simgelemektedir. Düzenlenen bir törenle shimenawa halatı yılda üç kez yenilenir. Günümüzde şintoizm dışındaki dinler için kutsal değildir. (Şintoizm: Japonların mili bir inanç sistemidir. “Kami” adı verilen çeşitli tanrılar ve ruhlar için tapınmayı esas almaktadır.

Mount Shasta

Kaliforniya’da bulunan Shasta Dağı’nı, yerli Amerikalılar çok eski zamanlardan beri kutsal bir dağ olarak görmüşlerdir. Büyük Ruh tarafından yaratılan ilk yeryüzü yerlerinden biri olduğuna inanılır.

Sıradan insanların bu dağı ziyaret etmesi için çok güçlü olduğu ve dağa hazırlıksız çıkan bir kişiye zarar verebilecek potansiyel olarak tehlikeli ruhlar tarafından mesken tutulduğu düşünülürdü. Shasta Dağı’nın yerli olmayan insanlar için bir “güç merkezi” olarak önemi, 19. Yüzyıla kadar başlamamıştı. Doğabilimci John Muir, dağın zirvesini dini bir simge olarak tanımladı ve şöhretinin yayılmasına yardımcı oldu. İnsan yaşamına dair izler, son Buz Çağı’nın sonlarına yani yaklaşık 11.000 yıl öncesine kadar uzanır.

Lalibela

Etiyopya’nın kuzeyinde, orta kesimde Lasta Dağları arasında yer alan bir şehirdir. Etiyopya’nın kutsal şehri olarak anılmaktadır. UNESCO Dünya Mirası Listesi’nde yer alan şehirde bulunan kayalara oyulmuş kiliselerin olduğu vadi, Etiyopya Hristiyanlarının kutsal saydığı bir bölgedir. Bu kiliselerin hikayesi ise 12. Yüzyıla kadar dayanmaktadır. Kudüs dışında yeni bir haç merkezi oluşturmak isteyen Etiyopya kralı, Lalibela’da kiliseler yaptırır. Ve yakın coğrafyalardaki Hristiyanların hac merkezine dönüşmüştür. Özellikle her yıl 19 Ocak’ta İsa’nın vaftiz edişinin temsili olarak kutlanan festivale binlerce kişi katılmaktadır

İç Kadraj

Sabah geç açılıyor perde.
Işık yumuşak,
Renkler net.
Şehir yürümeye karar vermiş gibi,
Kimse koşturuyor.
Adımlar yerli yerinde.
Bir pencereden buhar kalkıyor,
Bir kafede fincanlar susuyor.
Hayat küçük ayrıntılarla
Kendini anlatıyor.
Şubat burada
Bir eşik sadece.
Ne başlangıç,
Ne son.
Kamera duruyor.
An sabit.
İzleyici nefes alıyor

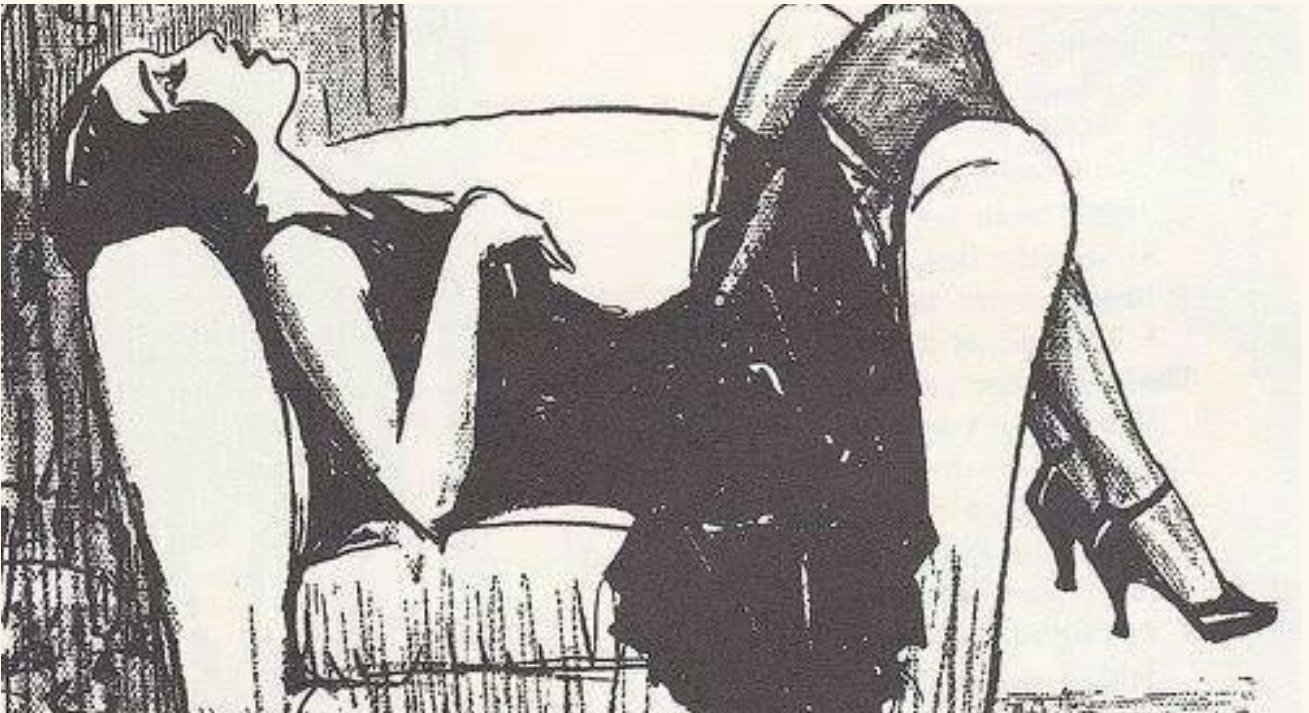
Şubat bir kamera gibi.
Yaklaşmaz,
Uzaktan izler.

Netlik peşinde değildir;
Anlam kendiliğinden oluşsun ister.
Işığı zorlamaz,
Gölgelerle kavga etmez.

Bazı anları kadrajın dışında bırakır.
Bilerek.
Çünkü her şey görünmek zorunda değildir.

Hareket azdır,
Ama fark edilir.
Bir elin masaya değmesi,
Bir yüzün yön değiştirmesi gibi.

Şubat kayda alır.
Yorum yapmaz.
Dur der.
Bak der
Devam der
Ve geçer.

Kanser, vücudumuzdaki bazı hücrelerin kontrolsüz bir şekilde çoğalmasıyla ortaya çıkan bir hastalıktır. Normalde hücrelerimiz büyür, görevini yapar ve zamanı gelince durur. Ancak kanserde bu düzen bozulur. Hücreler durması gerektiğini adeta “unutur” ve çoğalmaya devam eder.

Bu kontrolsüz hücreler zamanla bir kitle oluşturabilir ya da bulundukları organa zarar verebilir. Kanser tek bir hastalık değildir; akciğer, meme, mide, kan gibi pek çok farklı türü vardır.

Düşünülenin aksine, birçok kanser türü erken teşhisle tedavi edilebilir. Ameliyat, kemoterapi, radyoterapi ve gelişen yeni tıbbi yöntemler sayesinde pek çok insan iyileşmekte ya da hastalığını kontrol altında yaşamaktadır. Ancak tüm bu sürecin başlayabilmesi için öncelikle hastalığın fark edilmesi gerekir.

Erken teşhis, kanserle mücadelede en önemli adımlardan biridir. Hastalık erken evrede fark edildiğinde tedavi süreci hem daha kısa hem de daha etkili olabilmektedir. Bu nedenle düzenli sağlık kontrolleri ve vücuttaki değişimlerin ciddiye alınması büyük önem taşır. Ne yazık ki birçok insan korku, ihmal ya da “bana bir şey olmaz” düşüncesiyle doktora gitmeyi erteler. Oysa erken teşhis, yalnızca bir hayat kurtarmakla kalmaz; kişinin yaşama umutla tutunmasını da sağlar.

4 Şubat, Uluslararası Kanser Kontrol Birliği (UICC) tarafından 2008 yılında yayımlanan “Dünya Kanser Bildirgesi”nin amaçlarını desteklemek üzere Dünya Kanser Günü olarak anılmaktadır. Bu günün temel amacı, kanserin neden olduğu hastalık ve ölümleri önemli ölçüde azaltmak ve uluslararası toplumu önlenebilir kanserlere yaklaşım konusundaki adaletsizliği sona erdirmek için bir araya getirmektir.

Kanser yalnızca tıbbi bir hastalık değildir; aynı zamanda sabrı, direnci ve umudu sınanan bir süreçtir. Bu noktada hastanın psikolojisi ve aldığı manevi destek büyük önem taşır. Güçlü bir ruh hâli, tedavi sürecinin en önemli parçalarından biridir.

Kanser teşhisi alan bir insan için ilk anda dünyanın sonu gelmiş gibi hissedilebilir. Ancak aksine, yaşama daha sıkı sarılmak gerekir. Çünkü kanser, türü ne olursa olsun, kişinin direncini sınanan bir hastalıktır. Günümüzde pek çok insan bu hastalıkla mücadele ediyor; çabalıyor, direniyor ve şifa bulabilmek için hastanelere koşuyor.

Hastanelerde çocuklarıyla gelen kadınlar, daha gencecik yaşta bu hastalıkla tanışan insanlar görmek mümkündür. Tedavi sürecinde saçlarını kaybeden, fiziksel değişimler yaşayan birçok insan vardır. Tüm bu süreç hem bedeni hem de ruhu derinden etkiler.

Ben de bir zamanlar en yakın çevremde bu hastalığın izlerine tanık olmuş biri olarak, 4 Şubat Dünya Kanser Günü’nde bu konu hakkında daha bilinçli olunması gerektiğini ve kanser sürecinin psikolojik yönünün unutulmaması gerektiğini vurgulamak istedim.

Unutulmamalıdır ki erken teşhis, güçlü bir psikoloji ve sevgiyle verilen destek bu sürecin en büyük anahtarlarıdır. Umut ise tedavinin görünmeyen ama en etkili parçasıdır.

VINTAGE VE NOSTALJİ

Vintange, sözcüğüne sadece kültür deyip geçiştirmek doğru değildir. Vintage giyim tarzı olmasının ötesinde geçmişin estetiğini, geçmişin izlerini günümüze taşıyan bir kültürdür. En az 20 yıla aşkın süreye dayanan dekorasyon stili vintage; geçmişini anlatan, ifade eden, gözlerde canlandıran daha henüz antika olamayan vintage; kültürü insanlara bilgi ve eskiye sahip çıkma yetisini geliştirir. Vintage kültürü eskiyi hatırlatmak belirli bir dönemin tasarımını sanatını ve o dönemin trendini sergiliyor. Şuan trend olan vintange kıyafetler ve ürünler gibi eskiyi bulduğumuz döneme çekiyoruz.

Nostalji, ise geçmişteki yaşama aşırı özlem ve sevgi taşımaktır. Nostaljik ortamlarda bu yüzden kuruluyor aşırı özlem ve aşırı sevgiden. Ya da belki de eskinin hiç bitmemesini, unutulmamasını istedikleri için bu kadar önemsiyorlar. Şu an günümüzde bulunan müzeler eski eserlerin korunması için büyük güvenlik önlemleri alıyor. Eskiye ve nostaljiye hala da önem vermeleri güzel ve gurur verici. Çünkü eskiye her dönüp baktığımda insanın içini garip bir özlem ve sevgi kaplıyor. Herkeste olduğu gibi nostalji beni, seni belkide herkesi öldürüyor. Çok kapılmak istemiyor insan fakat bazende elimizde olmuyor. Nostaljinin bizi öldürmediği bir Dünya'da yaşamak dileği ile :)

Sude

A L I C E M A N N

" D R U M M I E S "

Genç Kadınlık

Beni en duygulandıran aynı zamanda en beğendiğim fotoğraf koleksiyonlarından biri olan Alice Mann - Drummies hakkında bir metin yazmak istedim.

Alice Mann Kimdir?

Alice Mann Güney Afrikalı bir sanatçı olarak; 1991 doğumlu, ilk yıllarında iyimser bir şekilde "Gökkuşağı Ulusu" olarak bilinen yeni demokraside büyüyen apartheid sonrası kuşağına mensuptur. Aynı zamanda, bugün Güney Afrika'da devam eden sosyal eşitsizliklere tanık olan bir kuşağın da parçasıdır. Bu, çalışmalarının ilk günlerinden itibaren ele aldığı bir konudur.*

Alice Mann bir fotoğrafçı olarak gelir adaletsizliğini, ırkçılığı ve sınıf farkını fotoğraflayan bir sanat çizgisinde ilerlemiştir.

Eserleri uluslararası alanda Red Hook Labs (NYC), Unseen Photo Fair (Amsterdam), National Portrait Gallery ve Somerset House (Londra), International Centre of Photography (NYC) ve Manchester Art Gallery gibi prestijli sanat fuarlarında ve 1:54 African Art Fair ile Paris Photo Fair'de sergilendi. Mann'ın kişisel ve sipariş üzerine yaptığı çalışmaları The Guardian, The New Yorker, The New York Times Magazine, Artsy, The British Journal of Photography ve National Geographic gibi uluslararası yayınlarda yer aldı.*

Drummies serisi (2017 - devam ediyor)

Aslında bu fotoğrafların ödüllü tarafını değil, hissi hakkında konuşmak istiyorum. Sanat tarihi boyunca erkek bakış açısına maruz kalan birçok kadın vardı. Kadınlar sanatın nesnesi olsada yaratan kesim olmadı. Ne kadar bu durum 21. Yüzyılda değişse de, hâlâ kadınların kendi oluşturdukları eserlerde yer alan "erkek bakışı" aynı kalmıştır. Kadınlar kendi kafalarında yer alan erkek otoriteyi sanata da yansıtmak durumunda kalmışlardır.

Bu fotoğraflar ise, bu konuda devrimsel ve marjinal bir kısımda kalıyor. Ana akımdan düşmüş olmasına ve ailelerinin karşılayamayacağı biçimde pahalı olan sporu o kız çocuklarının gururla taşıdığını görebiliyoruz. O üniformaların içinde sadece kendileri yok;kendi hırsları,gerçekleri,başarma dürtüsü gibi birçok kıyafeti kendi içlerine taşıyorlar.

Bu eserlerde genç kadınlık cinselleştirilmiş şekilde değil; gerçekten başarmak isteyen, bütün zorluklara rağmen hayatta kalmaya çalışan ve tutku ile o işe bağlanmış kızları görüyoruz. Kendi güçlerinin ve duygularının farkında olarak bunları yapıyorlar. Birbirlerine destek oluyorlar. Bu zorluklardan kalkacaklarını bilerek gülümsüyorlar. Kameraya hem umutları hem de hırsları ile bakıyorlar. Kendi güçlerinin farkında olarak ve kirlenmekten korkmayarak. Sadece bando takımı üyesi olarak değil, kendi hayatlarının kahramanı olarak ayakta duruyorlar.

Sena

Yalnızlığın

ROMANTIZE EDİLMESİ

İnternette yalnızlığın romantize edildiğini görüyoruz. Tek başına kahve içenler, sinemaya gidenler vb. Konuya bilimsel bir giriş yapalım.

İnsan, karmaşık sosyal yapılar kurabilen bir canlıdır. İlk çağlardan beri bu organize olabilme yetisi sayesinde kendinden oldukça büyük hayvanları alt ederek soyunu günümüze kadar sürdürebilmiştir. Evrim, türü koruyan özellikleri sever ve ön plana çıkartır. Zamanla insan beyni de sosyalliği zorunlu tutacak biçimde evrimleşmiştir. Bu yüzdendir ki insanların günlerini, aylarını sosyallikten uzak, yalnız geçirmeleri çok da gerçekçi ve sağlıklı değildir.

Yapılan araştırmalar, uzun süreli yalnızlığın depresyon, anksiyete gibi zihinsel rahatsızlıklara yol açabileceğini ortaya koyar. Ama bu, herkesin onlarca arkadaşı olması gerektiği anlamına da gelmez.

Yalnızlığı romantize eden içerikler genelde bize ortak olarak “Bakın, tek başıma ne de güzel eğlenebiliyorum.” mesajını gözümüze sokar. (Buradan sonrası bol bol genelleme içeriyor.) Burada devreye içedönüklük ve asosyallik giriyor.

İçedönükler, bile isteye yalnızdırlar. Yalnızlığı, içinde nefes alınabilecek bir sığınak olarak görürler. Yalnızlıkları çoğu zaman sosyalleşemedikleri için değil, sosyalleşmek istemedikleri içindir. Sosyal çevreleri az ama özdür.

Asosyaller ise genellikle içedönüklerden farklı olarak, sosyalleşme becerileri yeterli olmadığı için yalnızdırlar. Asosyaller, yalnızlığı bir kafes olarak görürler. Anahtarı sosyal beceriler olan ama anahtara erişimleri olmayan bir kafes gibi.

İçedönükler, içinde bulundukları yalnızlığı güzellemeye çalışmazlar. Ama bu yalnızlıktan muzdarip olan insanlar, yalnızlıklarında boğulmamak için dışarıya “Bu tamamen benim seçimim ve mutluyum.” mesajı verebilmek adına yalnızlıklarını romantize etmeye çalışabilirler.

Ekim Yücesoy

NİLGÜN MAR -MARA

*"Uçurumlar var diyorum,
insanla insan arasında, kendiyile
kendi arasında."*

1958 yılında İstanbul Kadıköy'de doğan Nilgün Marmara, göçmen bir ailenin kızıdır. Kadıköy Gazi Mustafa Kemal Paşa İlkokulu ve Kadıköy Maarif Koleji'nde eğitim görmüştür. Maarif Koleji'nin ardından İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okumaya başladı; fakat siyasi gruplardan rahatsız oldu ve yeniden sınava gitti. Çoğu işte çalışan Marmara, sınav senesinde de bir holdingde yönetici asistanlığı yaptı. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kazandı ve *„Sylvia Plath'ın „Şairliğinin intiharı bağlamındaki analizi“* tezi ile mezun oldu. Plath'a ilgi duyan şair, ondan fevkalade ölçüde etkilenmiş ve tüm eserlerini okumuştur. Yedi eseri bulunan radikal nihilist şair, üniversite dönemlerinde ev toplantılarında tanıştığı Kağan Önül ile 1982 yılında evlendi. 1984 yılının sonlarına doğru eşinin mesleği sebebiyle Libya'ya taşındılar. Burada çok sayıda şiir yazdı; sanat, felsefe ve edebiyat alanında çok sayıda kitabı okudu. Feminizmin temsilcisi olan şair, *Kırmızı Kahverengi Defter* (1992) kitabında yer alan *„İzi Kazınmış Aynada Yüz Yüze Geldiler“* isimli hikâyeyi de Libya'dayken yazmıştır. On altı aylık Libya yaşantısı sona erdi ve 1986'da eşiyle birlikte İstanbul'a döndüler. Bipolar bozukluğu bulunan şairin hastalığında ilerleme görülmüştür. Sağlık durumu sebebiyle Marmara bir işte çalışma olanağı da bulamamıştır. Psikolojisi günden güne çöken Marmara'nın ailesi ve çevresiyle arasının bozulması çevresini şaşırtmıştır; çünkü özünde sosyal bir insandır.

Ailesini dahi düşman olarak gören Marmara, dünyayı bir bekleme salonu olarak görmüş ve 29 yaşında, 12 Ekim 1987'de Kızıltepe'de evinin penceresinden atlamış ve bekleme salonuna veda etmiştir. Ölümü hakkında çokça söylem vardır; aslında Plath'tan etkilendiği, çocuğu olmadığı için intihar ettiği gibi iddialar ortaya atılmıştır. Ancak 2016'da yayımlanan *Defterler* isimli eseriyle bu yalan haberler ortadan kalkmıştır; çünkü bu eserde bilinen Nilgün Marmara'dan farklı bir Marmara görülmüştür. Şiirlerinde çoğu zaman varoluşçuluk akımını benimsemiştir. Aynı zamanda şiirlerinde bunalım, umutsuzluk gibi temalara yer vermiş; manik depresyonu da eserlerinde işlemiştir.

•Arkadaşı Cemal Süreyya Nilgün'ün vefatından sonra açıklaması:

"Nilgün ölmüş. Beşinci kattaki evinin penceresinden kendini aşağı atarak canına kıymış. Ece Ayhan söyledi. Çok değişik bir insandı Zelda. Akşamları belli bir saatten sonra kişilik hatta beden değiştiriyor gibi gelirdi bana. Yüzü alarır, bakışlarına çok güzel ama ürkütücü bir parıltı eklenirdi. Çok da gençti. Sanırım, otuzuna değmemişti daha. Ece ile gergedan için yaptığımız söyleşide ondan söz ettim: Bu dünyayı başka bir hayatın bekleme salonu ya da vakit geçirme yeri olarak görüyordu. Dönüp baktığımda bir acı da buluyorum Nilgün'ün yüzünde. O zamanlar görememiştim. Bugün ortaya çıkıyor."

Eseleri ise;

Daktiloya Çekilmiş Şiirler (1988)

Metinler (1990)

Kırmızı Kahverengi Defter (1992)

Defterler (2016)

Kağıtlar (2017)

Sylvia Plath'ın Şiirlerinin Tematik Açıdan
İncelenmesi

Sizi Marmara'nın bir alıntısı ile baş başa bırakıyor ve düşünmenizi rica ediyorum:))

"Çocukluğun kendini saf bir biçimde akışa bırakması ne güzeldi. Yiten bu işte!"

-Nilgün Marmara

İklim Taşkeser

Lost ile Film Analizi

Dün Parazit filmini izledim. Hocamın önerisi üzerine. Tavsiye ediyorum ama "keyifliydi" diye değil. Rahat bir film değil çünkü. Hikaye bana göre zekice kurulmuş. Çünkü hiçbir şey bir anda olmuyor. Her şey yavaş yavaş ve fark ettirmeden ilerliyor. Her an her şey olabilir gibi. İzlerken bir noktada gülüyorsun, sonra neden güldüğünü sorguluyorsun. Karakterler siyah-beyaz değil, kimse tamamen iyi ya da tamamen kötü değil. Bu da filmi gerçekçi yapıyor bana kalırsa.

Dedim ya her an her şey olabilir diye, film seni duygusal olarak hazırlamıyor gerçekten. Bir anda yakalıyor. Ben bir sahnede ağladım ama filmin çok dramatik olmasından değil. Tamamen kendi duygusallığımdan.

Filmin adının neden Parazit olduğunu düşündüm bugün ve mesele daha da ilginçleşti. İlk bakışta parazit kim, belli gibi. Yoksul olanlar. Zenginlerin hayatına sızanlar. Film ilerledikçe bu tanım bulanıklaşıyor ama. Kim gerçekten muhtaç, kim sadece görmezden geliyor? Belki de asıl parazit, sistemin kendisi. İnsanları birbirine muhtaç edip sonra bundan utandıran şey.

Kısacası Parazit, izle, düşün, rahatsız ol filmi. Böyle konuşuyorum ama bunlar tamamen benim fikirlerim. Kişiden kişiye değişebilir. Ben fazla duygusal ve fazla düşünen biri olduğum için izlediğim her bir karaktere, filme veya diziyeye fazla kaptırırım kendimi istemeden. Bittikten sonra bile kafamdan çıkmadı mesela. Görürsünüz, rüyama bile girer bir gün. İstemeden bilinçaltıma yerleşiyor çünkü.

Filme on üzerinden dokuz veriyorum. Ama çok mükemmel, olağanüstü olduğu için değil, kötü yanları o kadar da çok değildi diye. Çok fazla spoiler veremem, yoksa burada destan yazardım.

Lost

Ayraçlar

Tasarım: Dicle Ç.

“Yokluğun, konuştuğum her kişiden
sonra tekrar gözümde büyüyor. Sensiz
yaşamaya çalışmak beni her saniye daha
çok kırıyor.”

-Phoberd

Tasarım: Dicle Ç.

Kaynakça

Mevsimsel Depresyon

<https://www.labmedya.com>

<https://www.e-psikiyatri.com>

DW.com

<https://gelisim.edu.tr>

<https://www.birunihastanesi.com.tr>

<https://www.bayindirhastanesi.com.tr>

Kutsal Kabul Edilenler

japan-guide.com

<https://tr.wikipedia.org>

<https://www.tatileksper.com>

gezimanya.com

<https://www.ancient-origins.net>

Alice Mann " Drummies" Genç Kadınlık

<https://afranova.com/artists/alice-mann/>

dergi

Rama